

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 646/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a maloletej [REDACTED], [REDACTED], obe [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Romanom Frnčom, Uralská 11, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Pc 53/2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a maloletej [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľka v 1. rade“), a maloletej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „maloletá“, v citáciách aj „sťažovateľka v 2. rade“; spolu aj „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Pc 53/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 19. júla 2017 doručila okresnému súdu návrh na určenie otcovstva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“), k maloletej, aby zveril maloletú do osobnej starostlivosti sťažovateľky, zaviazal odporcu prispievať na výživu maloletej sumou 150 € mesačne, zaplatiť zameškané výživné a náklady spojené s tehotenstvom a taktiež odporcu zaviazal prispievať na výživu sťažovateľky sumou 150 € mesačne a zaplatiť zameškané výživné na sťažovateľku a nahradiť jej trovy konania.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti popísala úkony, ktoré okresný súd v napadnutom konaní vykonal a sumarizujúc ich konštatovala, že *„v tejto veci ide o konanie o určení otcovstva a výživného, teda v ktorom sa obzvlášť má dbať na to, aby bola ochrana práv sťažovateľky v 2. rade, ktorá je odkázaná na výživu povinného, rýchla a účinná. To sa nedá povedať o konaní, v ktorom bol návrh podaný už v lete 2017. Od začiatku konania teda ubehla doba viac ako troch rokov, za ktorú v konaní nebolo vynesené ani jedno meritórne rozhodnutie.“*

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti súhrnne podrobuje kritike postup okresného súdu, ktorému vyčíta prietahy v konaní, ktoré odôvodňuje tým, že „návrh v tejto veci bol podaný dňa 19.7.2017, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach bol za opatrovníka ustanovený až uznesením zo dňa 27.11.2017, teda až po 4 mesiacoch od podania návrhu. Odporca sa vo veci vyjadril až 18.1.2018, čiže po pol roku od podania návrhu a prvé pojednávanie sa uskutočnilo až 31.5.2018, čiže po 10-tich mesiacov od podania návrhu. Pojednávanie z 31.5.2018 bolo odročené s tým, že bude nariadené znalecké dokazovanie, ktoré bolo nariadené až 1.8.2018, teda dva mesiace trvalo len vypracovanie uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania. Následne bol spis znalkyni doručený až dňa 14.1.2019, pričom znalkyňa odovzdala súdu znalecký posudok 14.2.2019, pričom až 17.6.2019 bolo vykonané najbližšie pojednávanie – ubehla teda doba jedného roka, od kedy bolo pojednávanie odročené za účelom vykonania znaleckého posudku, pričom obdobie uvedeného roka možno pričítať nečinnosti súdu. Následne od 17.6.2019 do 28.8.2020, teda obdobia viac ako roka nebolo vykonané ani jediné pojednávanie, pričom celé uvedené obdobie nemožno pričítať situácii spôsobenej pandémie koronavírusom. Rovnako pojednávanie zo dňa 28.8.2020 by nemuselo byť odročované, ak by si súd na pojednávaní nevyžiadal doplnenie ďalších listín, ale tieto by od účastníkov žiadal predložiť priamo na pojednávaní. Tiež je nutné uviesť, že v tejto veci neboli prietahy spôsobené zo strany sťažovateľky v 1. rade. Naopak aktívne sa vyjadrovala ku každej súdnej výzve a doplnila všetky potrebné dôkazy, mailovou komunikáciou sa dopytovala o stave veci, či podala sťažnosť predsedovi súdu.“.

5. S ohľadom na uvedené sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že okresný súd v napadnutom konaní porušil ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň požadujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal každej primerané finančné zadosťučinenie po 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Sťažovateľka návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v zásadnom odôvodnila tým, že „sťažovateľka v 1. rade sa ako nevydatá matka maloletej sťažovateľky v 2. rade, ktorej otec dobrovoľne nepriznal otcovstvo, domáhala určenia otcovstva a výživného, od ktorého závisí to, či môže dostatočne zabezpečiť potreby maloletého dieťaťa alebo nie – matke bola priznaná bezplatná právna pomoc a preto mohla podať návrh na súd, ten jej však skutočnú ochranu neposkytol, keďže vo veci koná príliš dlho. Je nutné uviesť, že v období dvoch rokov po narodení sťažovateľky v 2. rade otec sťažovateľky v 2. rade neplatil žiadne výživné, pričom až po vykonaní znaleckého posudku, tak začal robiť. Sťažovateľka v 1. rade tak nebyť pomoci jej rodičov a toho, že sa jej podarilo nájsť si vhodné zamestnanie, nebola by schopná dostatočne zabezpečiť potreby maloletej sťažovateľky v 2. rade. Napriek tomu, že v tejto veci neexistuje žiadna skutková zložitosť veci a sťažovateľka v 1. rade podala návrh len pár dní po pôrode dieťaťa, ani po troch rokoch od podania návrhu vo veci nie je vynesené žiadne meritórne rozhodnutie.“.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011). Za iné (ďalšie) dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer (IV. ÚS 62/08).

13. Podľa prvej vety čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

14. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľiek o porušení ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, v ktorom ani po troch rokoch od podania návrhu na začatie konania týkajúceho sa maloletej osoby nebolo meritórne rozhodnuté.

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

17. Ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľkami namietanému porušeniu ich práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní v prvom rade poukazuje na svoj už opakovane judikovaný právny názor, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. Inými slovami, k porušeniu uvedeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach *Libanský v. Česká republika* alebo *Králiček v. Česká republika*, obdobne I. ÚS 418/2014, tiež napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). Pritom ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

18. Pre účely predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti si ústavný súd prípisom z 18. novembra 2020 vyžiadal súdny spis.

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou EŠĽP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateliek.

20. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na určenie otcovstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu. Predmetnú vec po právnej stránke nemožno označiť za zložitú, z hľadiska predmetu konania však ide o vec týkajúcu sa osobného statusu maloletej sťažovateľky, ktorá má mimoriadny význam aj z hľadiska zabezpečenia jej základných životných potrieb a sociálneho štandardu. Po skutkovej stránke však ústavný súd považuje predmetnú vec za pomerne zložitú, a to s prihliadnutím na potrebu vykonania znaleckého dokazovania (m. m. IV. ÚS 244/04, IV. ÚS 41/07).

21. Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na skutočnosť, že jedna zo sťažovateľiek je maloletá, ústavný súd hodnotil správanie druhej zo sťažovateľiek a zároveň aj jej zákonnej zástupkyne, pričom v jej správaní nezistil také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali konštatovanie o ich vplyve na možný vznik zbytočných priet'ahov v posudzovanom konaní.

22. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti uviedla, že „identifikovala mnoho až absurdných priet'ahov“ okresného súdu, a preto aj na ne upriamil ústavný súd svoju pozornosť pri skúmaní priebehu napadnutého konania na okresnom súde.

22.1 Ústavný súd zistil, že okresný súd návrh sťažovateľky na začatie konania prijal 20. júla 2017. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti okresnému súdu vytýka, že až po uplynutí štyroch mesiacov okresný súd ustanovil maloletej kolízneho opatrovníka. Zo súdneho spisu vyplýva, že po prijatí návrhu okresný súd vyzval sťažovateľku výzvou z 29. septembra 2017 na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania, ktorý bol sťažovateľkou zložený na účet okresného súdu 24. októbra 2017. Následne okresný súd vykonal 27. novembra 2017 lustrácie v Sociálnej poisťovni, vyzval odporcu na vyjadrenie sa

k podanému návrhu a predloženiu potvrdenia o jeho majetkových pomeroch a vydal aj označené uznesenie o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletej.

22.2 Výzva odporcovi na vyjadrenie sa z 27. novembra 2017 mu bola doručovaná poštou, avšak zásielka súdu bola okresnému súdu vrátená až 2. januára 2018 s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“. Medzičasom bolo okresnému súdu doručené splnomocnenie, na základe ktorého sa odporca nechal zastúpiť advokátom v predmetnom konaní. Hneď po vrátení nedoručenej zásielky odporcovi bola opätovne 3. januára 2018 zásielka doručovaná právnenému zástupcovi odporcu (doručená 15. januára 2018), ktorý sa vyjadril podaním zo 17. januára 2018 (doručeným okresnému súdu 18. januára 2018).

22.3 Následne 20. februára 2018 doručil okresnému súdu kolízny opatrovník správu ku konaniu, ktorú doplnil podaním z 2. marca 2018. Okresný súd nariadil 8. marca 2018 termín prvého pojednávania na 9. apríl 2018. Zo zápisnice o pojednávaní z 9. apríla 2018 vyplýva, že sa jej zúčastnil iba odporca s právnym zástupcom, a to *„zrejme z dôvodu, že pre nahlásenú bombu začali účastníkov konania púšťať do súdnej budovy až o 10:30 hodine; termín pojednávania bol vytýčený na 10:15 hodine“*, v dôsledku čoho okresný súd pojednávanie odročil na 31. mája 2018.

22.4 Pojednávanie z 31. mája 2018 bolo odročené na neurčito s tým, že vo veci bude nariadené znalecké dokazovanie skúškou DNA. Telefonicky bola 1. augusta 2018 kontaktovaná súdna znalkyňa na účel zistenia, či súhlasí s jej ustanovením v predmetnom konaní, a následne uznesením z toho istého dňa bola aj okresným súdom ustanovená za znalkyňu a bola jej uložená lehota 80 dní od doručenia spisového materiálu na podanie posudku. Pri doručovaní predmetného uznesenia súdnej znalkyni bola zásielka súdu vrátená okresnému súdu 4. októbra 2018 s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“. Následne bola opätovne doručovaná súdnej znalkyni a doručená 19. novembra 2018. Súdny spis určený k vypracovaniu posudku bol znalkyni doručený až 14. januára 2019. Znalecký posudok bol okresnému súdu doručený 14. februára 2019 spolu s vyúčtovaním znalečného. Po doručení znaleckého posudku účastníkom konania okresný súd nariadil 15. mája 2019 ďalší termín pojednávania na 10. jún 2019. Podaním z 24. mája 2019 požiadal právny zástupca odporcu o odročenie pojednávania majúceho sa konať 10. júna 2019, čomu sudkyňa vyhovel a pojednávanie odročila na 17. jún 2019. Uznesením okresného súdu z 27. mája bolo súdnej znalkyni priznané znalečné.

22.5 Po pojednávaní konanom 17. júna 2019 doplnil dokazovanie odporca o súdom požadované písomnosti 28. júna 2019 a právny zástupca sťažovateľky požiadal podaním doručeným okresnému súdu 8. júla 2019 o predĺženie lehoty na predloženie dôkazov a doložil ich okresnému súdu 15. júla 2019. Predmetné podania boli vzájomne účastníkom konania zaslané na vyjadrenie 8. novembra 2019. Následne bol 9. novembra 2019 daný pokyn učtárni okresného súdu na vyplatenie znalečného znalkyni. Opatrením predsedu okresného súdu z 15. januára 2020 bol súdny spis prerozdelený medzi sudcov civilného úseku okresného súdu z dôvodu ukončenia funkcie sudkyne pôvodnej sudkyne a vec bola pridelená sudkyňi JUDr. Ildikó Vekrbauerovej. Dňa 4. februára 2020 bol určený termín pojednávania na 20. marec 2020. Po lustrácii v Sociálnej poisťovni bol zamestnávateľ sťažovateľky výzvou z 5. februára 2020 vyzvaný na oznámenie o priemernom zárobku sťažovateľky, ktoré zamestnávateľ doručil okresnému súdu 20. februára 2020. Podaním zo 16. marca 2020 požiadala sťažovateľka o odročenie pojednávania v súvislosti s koronavírusom. Okresný súd 17. marca 2020 na základe opatrenia predsedu Krajského súdu v Košiciach nariadené pojednávanie odročil. Dňa 5. júna 2020 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 28. august 2020.

22.6 Pojednávanie konané 28. augusta 2020 okresný súd odročil na 23. október 2020 s tým, že sťažovateľka dovtedy okresnému súdu predloží listinné dôkazy (okresnému súdu doručené 14. septembra 2020) vzhľadom na jej zmenené majetkové pomery, na ktoré poukázala na pojednávaní, a odporca doloží potvrdenia o návšteve školy v zahraničí a jeho lekárske potvrdenia, všetko preložené do slovenského jazyka (doručené okresnému súdu 23. septembra 2020). Pred pojednávaním konaným 23. októbra 2020 účastníci konania uzavreli zmier, na základe ktorého okresný súd na predmetnom pojednávaní vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým:

- konanie v časti o výživné pre sťažovateľku vo výške 150 € mesačne a dlžné výživné zastavil (na základe späťvzatia tejto časti návrhu sťažovateľkou);
- určil, že odporca je otcom maloletej;
- schválil rodičovskú dohodu: maloletú zveril do osobnej starostlivosti sťažovateľky; odporcu zaviazal prispievať na výživu maloletej sumou 80 € mesačne a dlžné výživné mu povolil splácať spolu s bežným výživným vo výške 240 € do jeho úplného zaplatenia; styk maloletej s odporcom neupravil;

- schválil zmier: odporca sa zaviazal zaplatiť sťažovateľke náklady spojené s tehotenstvom vo výške 1 034,25 € do 30. júna 2021,
- odporcu zaviazal štátu zaplatiť náhradu trov konania vo výške 414,80 € a
- žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

Po vyhlásení rozsudku sa účastníci konania vzdali práva podať proti rozsudku odvolanie.

23. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že v napadnutom postupe okresného súdu síce zistil čiastočnú nečinnosť v rámci znaleckého dokazovania (pozri bod 22.4 odôvodnenia) a v období po pojednávaní konanom 17. júna 2019 do januára 2020, keď došlo aj k zmene zákonnej sudkyne (bod 22.5 odôvodnenia), avšak nezistil žiadne také obdobia nečinnosti, ktoré by mohol považovať za „zbytočné priedahy“, ktoré by zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania, v nadväznosti na čo zároveň dodáva, že nie každý zistený priedah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05).

24. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia zistenia možnosti vysloviť porušenie označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priedahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

25. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, správania sťažovateľiek a postupu okresného súdu, zohľadňujúc celkovú dĺžku napadnutého konania na okresnom súde, a to tri roky a tri mesiace (do vyhlásenia rozsudku, proti ktorému sa účastníci konania vzdali práva podania odvolania, čím došlo k právoplatnému skončeniu veci), zohľadňujúc objektívnu nemožnosť nariadiť pojednávanie v súvislosti s opatreniami súvisiacimi s koronavírusom (bod 22.5 odôvodnenia), konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľiek pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. S poukazom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľiek.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu